

PADOMJU DAUGAVA

LATVIJAS KOMUNISTISKĀS PARTIJAS CENTRĀLĀS KOMITEJAS
UN LPSR MINISTRU PADOMES LAIKRAKSTS JĒKABPILS TERITORIĀLĀS
KOLHOZU UN PADOMJU SAIMNIECĪBU RAŽOŠANAS PĀRVALDES ZONĀ

78 (2773)
22. gads

Ceturtdien,
1962. gada 15. novembrī

Maksā
2 kap.

PSKP CK PREZIDIJAM

Par gada rezultātu rezumēšanu un labības ražošanas un iepirkuma palielināšanu

Ģatavodamies referēt CK Plēnūmā, es interesējos par lauksaimniecības gada aptuvenajiem rezultātiem. Ģribu dalīties dažās domās. Ģāsaka, ka šogad kolhoznieki un kolhoznieces, padomju saimniecību strādnieki un strādnieces, partijas, padomju un lauksaimniecības orgāni krietni strādājuši. CK marta Plēnūmā pieņemtajiem lēmumiem par lauksaimniecības vadīšanas pārkārtošanu ir bijusi svarīga loma. Ražošanas pārvaldes sākušas vairāk iedziļināties kolhozu un padomju saimniecību ekonomikā, operatīvāk risināt lauksaimnieciskās ražošanas aktuālos jautājumus. Lai gan vairākos lielos lauksaimniecības rajonos bija slikti klima-

tiskie apstākļi — es runāju par sausumu Sibīrijā un Kazahijā un par vēso, lietaino vasaru Krievijas Federācijas centrālajos apgabalos, Baltkrievijā un Baltijas republikās, — tomēr labības, gaļas, piena, vilnas un olu ražošanas un sagādes līmenis salīdzinājumā ar pagājušo gadu ir cēlies. Acīmredzot, nedaudz mazāk mums būs fabrikās pārstrādājamo cukurbiešu. Neapbēlīgo apstākļu dēļ tiks ievākti un nodoti mazāk kartupeļi. Kokvilnas un saulgriežu ražošana un arī sagāde būs pagājušā gada līmenī.

Mīnešu svarīgākos datus par lauksaimniecības produktu ražošanu:

1953. gadā	1961. gadā	1962. gadā
		(sagaidāms)
labība — miljardos pudu	5,0	8,4
kokvilna — miljonos tonnu	3,9	4,5
cukurbietes (fabrikās pārstrādājamas) — miljonos tonnu	23,2	50,9
saulgriezes — miljonos tonnu	2,6	4,8
kartupeļi — miljonos tonnu	72,6	84,3
gaļa (kautsvarā) — miljonos tonnu	5,8	8,7
piens — miljonos tonnu	36,5	62,6
sviests — tūkstošos tonnu	497	894
vilna — tūkstošos tonnu	235	366
olas — miljardos gabalu	16,1	29,3

Sakarā ar ražošanas pieaugumu palielinājusies lauksaimniecības produktu sagāde. Valsts saņems vairāk labības, gaļas, piena, olu,

vilnas, augļu, vīnogu, tējas lapu un dažu citu lauksaimniecības produktu.

Produktu sagāde bija:

1953. gadā	1961. gadā	1962. gadā
	(uz 1. novembri)	
labība — miljonos pudu	1899	3172
tai skaitā:		
kvieši — miljonos pudu	1171	2032
kukurūza — miljonos pudu	30	296
zirņi — miljonos pudu	12	41
kokvilna — miljonos tonnu	3,9	4,1
cukurbietes — miljonos tonnu	22,9	46,7
saulgriezes — miljonos tonnu	1,8	2,8
kartupeļi — miljonos tonnu	5,4	6,8
dārzeņi — miljonos tonnu	2,5	5,2
augļi — tūkstošos tonnu	1193	2129
tas skaitā vīnogas — tūkstošos tonnu	569	1350
tējas lapas — tūkstošos tonnu	110	162
gaļa — miljonos tonnu dzīvsvārā	3,6	6,3
pārreķinot kautsvarā	2,1	3,8
piens — miljonos tonnu	10,6	25,0
vilna — tūkstošos tonnu	197	361
olas — miljonos gabalu	2618	6991

Tie, protams, nav galīgie rezultāti, jo produktu sagāde turpinās. Ģribas uzsvērt, ka gandrīz visu šo preču produkciju valstij piegādājuši kolhozi un padomju saimniecības, kas kļuvuši par izšķirošo spēku mūsu zemes apgādē ar lauksaimniecības produktiem.

Jāatzīmē, ka, lopkopības produk-

tu sagādei augot, kolhozos un padomju saimniecībās salīdzinājumā ar pagājušo gadu palielinājusies lopu skaits un tādējādi rodas labāki apstākļi gaļas, piena un citu lopkopības produktu ražošanas palielināšanai nākamajā gadā. Mīnešu dažus datus:

1961. gadā	1962. gadā
(uz 1. novembri)	
liellopi — miljonos	55,6
tai skaitā govīs	19,1
cūkas	52,2
aitas	108,9

Tādējādi gada laikā govju skaits kolhozos un padomju saimniecībās palielinājies par 1,8 miljoniem; liellopu — par 4,4 miljoniem, cūku — par 3,8 miljoniem un aitu — par 3 miljoniem.

Tas, protams, ir ievērojams pieaugums, taču tas vēl ne tuvu neatbilst kolhozu un padomju saimniecību iespējām. Ģemiet, piemēram, govju skaitu. Ģvieniem kolhoziem un padomju saimniecībām uz katrēm 100 hektāriem zemes ir 20 līdz 25 govīs, bet citiem — 4 vai 5 govīs. To pašu var teikt arī par aītām. Ģazahijā, Ģvidusāzijas republikās, Ģibīrijas, Ģdonas, Ģstavropoles, Ģpievolgas un Ģukrainas dienvidu rajonos ir ļoti labi apstākļi aitu audzēšanai, taču to skaits aug gausi.

Mēs vēl neesam pārvarējuši galveno trūkumu, proti, to, ka vienos un tais pašos apstākļos kolhoziem un padomju saimniecībām ir dažāds ražošanas līmenis. Ģr tādās saimniecībās, kas ražo 75 līdz 100 centneru gaļas ik uz 100 hektāriem zemes, bet ir arī daudz tādu saimniecību, kur ražo 20 centneru gaļas ik uz 100 hektāriem. Ģvienas saimniecības ražo 500 līdz 600 centneru piena ik uz 100 hektāriem, bet citas — 150 līdz 200 centneru. Ģtas viss atsaucas uz kopējiem rezultātiem.

Domāju, ka pašlaik vajadzētu griezties pie kolhozniekiem un kolhozniecēm, padomju saimniecību strādniekiem un strādniecēm, kolhozu priekšsēdētājiem un padomju saimniecību direktoriem, speciālistiem un ražošanas pārvalžu darbiniekiem un izvirzīt viņiem konkrētus uzdevumus lauksaimniecības gada rezultātu rezumēšanā, labības, kokvilnas, cukurbiešu, kartupeļu un citu augkopības produktu, kā arī gaļas, piena un citu lopkopības produktu ražošanas palielināšanā.

Nepieciešams, lai ražošanas pārvaldes rūpīgi izanalizētu ekonomikas stāvokli katrā kolhozā un padomju saimniecībā, izanalizētu visu kultūru ražību, noskaidrotu, kāds ir darba patēriņš vienas vai otras kultūras audzēšanā, kāda ir samaksa par ieguldīto darbu, tas ir, noskaidrotu, cik daudz produkcijas iegūts uz darba vienību gan natūrā, gan naudas izteiksmē.

Rezultāti jārezumē katrā saimniecībā — gan tur, kur panākti labi rezultāti, gan tur, kur gads pabeigts ar sliktiem rādītājiem. Ģzmanīgi jāizpēti, ar ko panākti labāki rezultāti vienās saimniecībās un kāpēc, kādu iemeslu dēļ gada rezultāti ir neapmierinoši citās saimniecībās, — vai tas izskaidro-

Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija DEKRĒTS par Latvijas PSR rajonu (pilsētu) tautas tiesu tautas piesēdētāju vēlēšanu sarīkošanu

Sakarā ar to, ka izbeidzas Latvijas PSR rajonu (pilsētu) tautas tiesu tautas piesēdētāju pilnvaru termiņš, Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidijs nolēmj:

1. Sarīkot Latvijas PSR rajonu (pilsētu) tautas tiesu tautas piesēdētāju vēlēšanas 1963. gada martā.
2. Pagarināt 1960. gada novembrī un decembrī ievēlēto Latvijas PSR rajonu (pilsētu) tautas tiesu tautas piesēdētāju pilnvaras līdz Latvijas PSR rajonu (pilsētu) tautas tiesu tautas piesēdētāju jaunā sastāva ievēlēšanai.

Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija priekšsēdētājs
J. KALNBERZIŅŠ

Latvijas PSR Augstākās Padomes Prezidija sekretārs
K. GAILIS

Rīgā,
1962. gada 13. novembrī

jams ar zemu ražību vai lopkopības produktivitāti, augstu produkcijas pašizmaksu, lielu darba un laika patēriņu centnera labības, tehnisko kultūru, gaļas, piena un citu lopkopības produktu ražošanai.

Šāds darbs mums nepieciešams, lai varētu skaidri redzēt kļūmes un kļūdas saimniecības vadīšanā un nākamajā gadā tās novērst. Ģtas mums vajadzīgs arī tādēļ, lai labāk zinātu kolhozu un padomju saimniecību rezerves un iespējas, mērķtiecīgāk ieviestu ražošanā zinātnes un pirmrindnieku prakses sasniegumus.

Konkrēti jānoskaidro, kas par vainu, kāpēc daudzi kolhozi un padomju saimniecības nopietni atpaliek, — vai nu šādās saimniecībās ir vāji un ne kvalificēti kadri, kas slikti pārzina tehniku, ražošanas ekonomiku, vai arī vadītāji neapzinīgi izturas pret darbu. Ģkad tas noskaidrots, jāizdara secinājumi, jāveic neatliekamie praktiskie pasākumi — vai nu jāpamāca cilvēki, jāsaģatavo kadri, vai varbūt jānomaina daži vadītāji, kas nespēj organizēt ražošanu, jāizvirza viņu vietā jauni, izglītoti darbinieki, labi organizatori.

Iespējams, ka daudzās saimniecībās ir arī citi atpalicības cēloņi, piemēram, nepietiek tehnika, mehānizācijā slikti ievieš jauno, progresīvo, es te domāju, piemēram, to, ka maz izmanto ražas novākšanas tehniku ar lielu darba platumu, mašīnas nesavieno agregātos utt. Ģšādā gadījumā kolhozum vai padomju saimniecībai jāsniedz konkrēta palīdzība mašīnu iegādē, to ekspluatācijas organizēšanā.

Ar vienu vārdu sakot, vispusīgi jārezumē rezultāti, lai labi sagatavotos nākamajam gadam, izstrādātu labāko kolhozu, padomju saimniecību, nodaļu, fermu un brigāžu pieredzi tiklab augkopībā, kā arī lopkopībā, — lopu barošanas metodes, lopu un putnu turēšanas sistēmu, pieredzi lopbarības ražošanā utt.

Protams, viss labākais vispirms jāatlasa savās zonās, lai progresīvā pieredze atbilstu zonālajam īpatnībam, viena vai otra apgabala vai republikas konkrētajiem apstākļiem. Ģtas mums ir ļoti svarīgi lauksaimniecības vadīšanas darbā. Ģvienai joslai attiecīgais saimniecības, ražošanas organizācijas pāraugs var būt labs, bet citai joslai, ja šo pieredzi pārņems mehāniski, tas, iespējams, nedos tādu efektu, kāds panākts noteiktos apstākļos.

Rezultātu rezumēšanas gaitā mums ir svarīgi veltīt īpašu uzmanību tām saimniecībām, kas strā-

dā ar zaudējumiem. Ģe jāpieiet saprātīgi, jāizanalizē visi faktori. Ģr tādās padomju saimniecībās, kas šogad, redzams, būs strādājušas ar zaudējumiem nelabvēlīgo klimatisko apstākļu dēļ. Ģbet ir arī, kā mēdz teikt, jau «ieplānotas» nerenstablas padomju saimniecības, pie tām pieraduši, daudzi vadītāji samierinājušies, ka noteiktas padomju saimniecības strādā ar zaudējumiem. Ģlūk, šādās saimniecībās vispamatīgāk jāizanalizē ekonomikas stāvoklis un jāpieprasa, lai apgabalu vadītāji ziņotu par rezultātiem partijas Centrālajai Komitejai.

Turklāt jāuzdod ražošanas pārvaldēm un apgabalu organizācijām sevišķi rūpīgi iedziļināties to padomju saimniecību darbā, kas izveidotas uz kolhozu bāzes. Ģlieta tāda, ka prāva daļa šo saimniecību strādā ar zaudējumiem nu jau cik gadus.

Mums jānoskaidro, kas tur īsti par vainu. Ģkad partijas apgabalu komiteju sekretāri un apgabalu izpildkomiteju priekšsēdētāji iesniedza kolhoznieku ierosinājumus pārveidot kolhozus par padomju saimniecībām, viņi apsolija Centrālajai Komitejai, ka padomju saimniecības būs rentablas, ka tiks krasi palielināta produktu ražošana. Ģpartijas Centrālā Komiteja un valdība atbalstīja šos lūgumus, tika atvēlēti simtiem miljonu rubļu šādu padomju saimniecību organizēšanai. Ģpagājis pietiekami ilgs laiks, un jāprasa pārskats par šādu padomju saimniecību darba rezultātiem.

Domāju, ka gadījumā, ja partijas apgabalu komitejas būtu padomju saimniecībām sameklējušas labus vadītājus, prasmīgus organizatorus, izglītotos un krietnus darbiniekus, visas šīs saimniecības neapšaubāmi būtu ne vien rentablas, bet pat ļoti ienesīgas, un tādu piemēru ir daudz. Ģtādā strādāšana ar zaudējumiem tajās vai citās padomju saimniecībās ir sliktas saimniecības, sliktas cilvēku izraudzīšanas, neapmierinošas vadīšanas rezultāts. Ģpar to ir atbildīgi apgabalu un republiku vadītāji, bet pašreizējos apstākļos pirmām kārtām ražošanas pārvaldes.

Manuprāt, jāuzdod republiku komunistisko partiju centrālajām komitejām, ministru padomēm, visām partijas organizācijām aktīvi iesaistīties rezultātu rezumēšanā, rūpīgi izanalizēt 1962. gadā gūtos rezultātus, pārdomāti, ievērojot kolhozu un padomju saimniecību maksimālās iespējas, izstrādāt 1963.

(Turpinājums 2. lpp.)

PSKP CK PREZIDIJAM

Par gada rezultātu rezumēšanu un labības ražošanas un iepirkuma palielināšanu

(Turpinājums no 1. lpp.)

gadam lauksaimniecības produktu ražošanas palielināšanas plānus katrai ražošanas pārvaldei, katram kolhozam un padomju saimniecībai. Plānos jāparedz visas iespējas, jādod atbildes uz jautājumiem — cik un kādas labības, tehnisko kultūru un lopkopības produktu tiks sarazots saimniecībā, cik no tiem būs preču produkcijas, tas ir, cik tiks pārdots valstij, kādi uzkrājumi kolhožā vai padomju saimniecībā būs ražošanas paplašināšanai.

Gribētu vērst republiku, novadu, apgabalu un ražošanas pārvalžu vadītāju, kolhozu priekšsēdētāju, padomju saimniecību direktoru, agronomu uzmanību uz to, lai, izstrādājot plānus un nosakot iespējas preču produkcijas ražošanai kolhozos un padomju saimniecībās, viņi vēlreiz atgrieztos pie jautājuma par labāku zemes izmantošanu, labības, tehnisko kultūru, kā arī lopbarības ražošanas palielināšanu.

CK marta Plēnumā un zonālajās apspriedēs tika parādīts zemkopības zālauku sistēmas nederīgums. Tagad vairs nav nekādu šaubu, ka mazproduktīvo zālāju uzstāšanai un apsēšanai ar kviešiem, kukurūzu, zirņiem, cukurbietēm un citām vērtīgām kultūrām ir bijusi pozitīva loma labības un citu produktu ražošanas palielināšanā.

Gribu atsaukties uz šādu piemēru. Mēs asi kritizējām Krasnodaras novada padomju saimniecības «Kuban» direktoru b. Maksimovu par to, ka gandrīz trešdaļu tirumu padomju saimniecībā aizņēma zāles, bet ar kviešiem bija apsēti tikai 20 procentu un ar kukurūzu — 16 procentu aramzemes, kaut gan šīs kultūras ir visražīgākās. Padomju saimniecības kolektīvs izdarījis attiecīgus secinājumus.

Pērn ruden un šopavasār tika uzarts 3212 hektāru daudzgadīgo un viengadīgo zālāju. Padomju saimniecība ziemas kviešu sējumu palielināja par 600 hektāriem, kukurūzas sējumu graudu iegūšanai — par 946 hektāriem, kukurūzas sējumu skābarībai — par 940 hektāriem, zirņu — par 500 hektāriem, cukurbietes sējumu lopbarībai — par 178 hektāriem.

Visā padomju saimniecībā kukurūzas sējumi tika palielināti no 16 procentiem līdz 34 procentiem no aramzemes platības.

No katra hektāra kukurūzas iegūti 35 centneri graudu. Kubanai tā, protams, nav liela raža, jo pērn, kad apstākļi bija labvēlīgāki, padomju saimniecība ievāca 50 centneru kukurūzas graudu no hektāra. Taču pat 35 centneri graudu no hektāra skaidri parāda kukurūzas priekšrocības. Lucernas siena ievākums padomju saimniecībā šogad bija 38 centneri no hektāra, bet kukurūza tai pašā zemē devusi 35 centnerus graudu no hektāra. Ko tas nozīmē? 35 centneri kukurūzas graudu no hektāra ir 4300 lopbarības vienību un 70 centneru stubļu jeb 2100 lopbarības vienību. Pavisam viens hektārs kukurūzas, zemkopjiem ievācot šādu ražu, devis 6400 lopbarības vienību. Turpretim lucerna, kuras siena raža bija 38 centneri, devusi 1800 lopbarības vienību.

Zirņu raža padomju saimniecībā 500 hektāru platībā bija 22,1 centners, bet ceturtais nodaļas tirums 112 hektāru platībā ievācīs 31 centners no hektāra. Protams, arī pašreizējā veidā sējumu struktūra padomju saimniecībā «Kuban» nav pilnīga, un tas, kas paveikts, ir vēl tikai pats sākums cīņā par katra zemes hektāra labāku izmantošanu.

Es minēju vienu piemēru. Taču šādus piemērus var atrast katrā apgabalā un republikā. Jāuzdod

republiku komunistisko partiju centrālajām komitejām un ministru padomēm rezumēt rezultātus, noskaidrot, kas paveikts sējumu platību struktūras uzlabošanā, cik lielas mazražīgo zālāju platības uzartas, ar ko šī zeme apsēta un kāda raža iegūta. Turklāt mums jāredz, kādas iespējas uzplēst zālājus ir 1963. gadā, lai šī zeme lietderīgāk tiktu izmantota pavasarī graudaugu vai tehnisko kultūru audzēšanai. Šoruden kolhozi un padomju saimniecības palielinājuši ziemāju sējumus, galvenokārt uzardami zālājus. Taču mums ir iespējams nākamajā gadā, uzarot zālājus un samazinot papuvju platības, ievērojami palielināt arī vērtīgāko vasaras graudaugu un tāpat tehnisko kultūru sējumus.

Pašlaik, protams, ir grūti spriest par katra kolhoza un padomju saimniecības iespējām, jo runa nav tikai par to vien, vai ir zālāji, kas būtu uzarami. Lai sāktu šās zemes izmantošanu, būs papildus vajadzīga tehnika — traktori, ražas novākšanas mašīnas, kā arī sēkla. Tas viss jāņem vērā. Ja saimniecībā nepietiek tehnikas, nav cilvēku, lai varētu apgūt zālāju aizņemto zemi, tad labāk lai zāle apsēti, nevis uzart tirumu, iesēt, piemēram, cukurbietes, bet tās neapstrādāt un neiegūt ne sienu, ne cukurbietes. Vārdu sakot, viss jāapsver un jādarā saprātīgi, atbilstoši iespējām.

Mums jārūpējas, lai nākamgad palielinātu labības ražošanu un sagādā. Pēc aptuveniem aprēķiniem, šogad mēs sagādāsim, acimredzot, 3 miljardus 450 miljonu pudu labības, tas ir, sasniegsim ražības un sagādes rekordgadu, 1958. gada, līmeni. Tas ir labs rezultāts. Pirms gadiem septiņiem astoņiem, kad vēl nebija apgūtas neskartās zemes, nebija ieviesta kukurūza, mēs par to pat nesapņojām. Ja sagādājam divus miljardus pudu labības, tā jau tika uzskatīta par lielu uzvaru. Bet tagad līdz 10. novembrim jau iepirkti 3 miljardi 432 miljoni pudu labības, un mēs sakām, ka tas ir maz. Patiešām, pašreizējās vajadzības pēc graudiem ir tik lielas, ka pat šāds sasniegums nav pietiekams. Tāpēc ir ļoti nepieciešams atrast rezerves labības ražošanas un iepirkuma palielināšanai 1963. gadā un turpmākajos gados.

Domāju, ka mums jāizvirza kā visas partijas un visas valsts kopējs uzdevums 1963. gadā sagādāt sasniegt 4200 līdz 4500 miljonu pudu labības, lai nākamajos divos trijos gados palielinātu preču labības ražošanu, tas ir, labības pārdošanu valstij līdz 5 miljardiem pudu. 1963. gada labības iepirkuma plāns apstiprināts 4 miljardu pudu apmērā. Lai šis plāns uzdevums arī paliek. Tomēr, ievērojot reālās iespējas, mums jācinās par to, lai iepirkums sasniegtu 4200 līdz 4500 miljonu pudu labības.

Vai ir iespējams izvīrēt un veikt šādu uzdevumu? Jā, ir iespējams, kaut gan to nav viegli izdarīt. Šogad, kā es jau minēju, labības sagāde, acimredzot, sasniegs 3 miljardus 450 miljonu pudu. Un tas būs apstākļos, kad sausuma dēļ mēs nevarējam iegūt labu tiesu no paredzētā labības daudzuma Altaja novadā un citos Sibīrijas rajonos, kā arī Kazahijā. Šis iztrūkums no plānā paredzētā daudzuma Sibīrijā un dažos citos KPFSR rajonos ir 400 miljonu un Kazahijā gandrīz 400 miljonu, kopā — 800 miljonu pudu. Ja šie 800 miljoni būtu nākuši klāt pie tā, kas šogad iepirkts, iznāktu tieši 4 miljardi 200 miljonu pudu.

Preču labības ražas iztrūkums ir arī Ukrainā. Arī tur bija ļoti nelabvēlīgi apstākļi ziemājiem un kukurūzai (graudu ienākšanās laikā bija karsts). Taču arī šais nelabvēlīgajos apstākļos ukraiņi labi pa-

strādājuši un devuši lielu ieguldījumu valsts labības resursu palielināšanā. Republikas kolhozi un padomju saimniecības pārdos valstij apmēram 650 miljonu pudu labības (līdz 10. novembrim pārdots 630 miljonu pudu). Turklāt jāņem vērā, ka republika paplašinājusi cukurbietu un citu vērtīgu kultūru sējumus.

Šogad labi strādājuši Krievijas Federācijas lauksaimniecības darbinieki un visi darbaļaudis. Republika sekmīgi izpildījusi savu nepieredzēti lielo labības iepirkuma plānu. Krievijas Federācijas kolhozi un padomju saimniecības jau pārdevuši valstij 2 miljardus 216 miljonu pudu labības.

Ļoti labi rezultāti ir Volgogradas, Saratovas, Orenburgas un Rostovas apgabalu, Krasnodaras un

Krievijas Federācija — 2500 līdz 2600 miljonu,

Kazahija — 950 miljonu līdz miljardam,

Ukraina — 700 līdz 800 miljonu,

Moldāvija — 35 līdz 40 miljonu,

Baltkrievija — 25 līdz 30 miljonu.

Es neminēju citas republikas, taču arī tām, protams, ir jādod zināms ieguldījums, kas atbilstu to iespējām.

Pirms es nosaucu šos skaitļus, es daudz domāju, aprēķināju un nācu pie pārliecības, ka tie ir pa spēkam. Vēlreiz atgriežos pie tiem faktiem, par ko es jau runāju. Krievijas Federācijā šogad iepirkti 2 miljardi 216 miljoni pudu labības. Turklāt Sibīrijā un dažādi citi rajoni palikuši parādā 400 miljonu pudu no plānā paredzētā daudzuma. Ja šos skaitļus saskaita, iznāk tieši 2 miljardi 600 miljonu pudu. Daži biedri var iebilst, ka šogad bijuši ārkārtīgi labi apstākļi pie Volgas un ka tur ievākts daudz vairāk labības nekā parasti. Tiešām, Volgas krastos šis gads bija ļoti labs. Taču pat tad, ja atsevišķos rajonos ražas ziņā būs svārstības, visas Krievijas Federācijas mērogā, ievērojot, ka graudaugu un pākšaugu sējumu platības tiks paplašinātas, var cerēt iepirkt 2500 līdz 2600 miljonus pudu labības. Jāņem vērā, ka Krievijas Federācijā ziemāju sējumi, kas dos ražu 1963. gadā, pieauguši par 4 miljoniem hektāru, bez tam ir iespējams stipri paplašināt vasarāju sējumus jaunuzplēstajā zemē.

Vai arī ņemsim Kazahiju. Tur bija sausa vasara. Bez tam, redzams, izpaudusies monokultūras ietekme (padomju saimniecības sēj kviešus pēc kviešiem septiņus gadus). Republika ievākusī zemu ražu un pārdevusi valstij tikai 500 miljonu pudu labības. Kazahijai šāds skaitlis nozīmē neveiksmi darbā un nekādā ziņā neatspoguļo republikas iespējas. Kazahijas kolhozi un padomju saimniecības var pārdot valstij vismaz 950 miljonu līdz vienu miljardu pudu labības.

Piemēram, Jauno zemju novads vien, ja padomju saimniecības nodos 8 centnerus graudu no hektāra, un tas ir pilnīgi reāli, var palielināt labības iepirkumu līdz 800 miljoniem pudu. Un bez Jauno zemju novada Kazahijā taču ir arī citi labības rajoni. Kad es piešviezu klāt Kazahijai, es pamatojos uz pašreizējām sējumu platībām. Bet republika saskaņā ar plānu katru gadu apgūst zināmu platību neskartās zemes. Tā, 1963. gada ražai uzplēsts vairāk nekā miljons hektāru neskartās zemes. Arī šī zeme jāpieskaita klāt, apsverot iespējas. Vārdu sakot, Kazahijā nākamgad gluži labi var cīnīties par miljardu pudu un pat vēl lielāku daudzumu preču labības, ja

Stavropoles novadu un Krievijas Federācijas centrālo rajonu kolhoziem un padomju saimniecībām. Labības iepirkuma plānu izpildījusi lielākā daļa KPFSR apgabalu, atskaitot tos, kur bija sausums.

Tagad jāgatavo nākamajam gadam, jādarā viss iespējams, lai palielinātu labības, tehnisko kultūru un lopkopības produktu ražošanu.

Mums papildus vajadzīgs 800 līdz 900 miljonu pudu preču labības virs tā, kas sagādāts 1962. gadā. Kādam, to ievērojot, ir jābūt republiku ieguldījumam kopējā valsts labības iepirkumā? Es minēju aptuvenus skaitļus. Tie, protams, vēl jāprecizē, taču, redzams, tie pareizi atspoguļo republiku reālās iespējas. Republiku ieguldījumam šajos 4200 līdz 4500 miljonos pudu labības ir jābūt šādam:

republikas partijas organizācija izdarīs pareizus secinājumus no CK marta Plēnuma un zonālo apspriežu lēmumiem, ja padomju saimniecības rūpēsies par vējaugu iznīcināšanu tirumos, neatļaidīgi ieviesīs zirņus un citas vērtīgas kultūras.

Kādā veidā iespējams iegūt papildu daudzumu labības? Referātā CK marta Plēnumā tika minēti aprēķini. Gribu tagad tos atgādināt.

1961. gadā mūsu zemē daudzgadīgās un viengadīgās zāles aizņēma 36 miljonus hektāru, auzas — 11 miljonu un tīrās papuves — 16 miljonu hektāru, bet kopā šādā veidā nesaimnieciski un mazražīgi tika izmantoti 63 miljonu hektāru jeb 29 procenti no visas aramzemes. Šogad daļa daudzgadīgo zālāju un papuvju tika apsēta ar graudaugiem un tehniskajām kultūrām. Tomēr arī 1962. gadā zāles joprojām aizņēma 28 miljonus hektāru un tīrās papuves — 9 miljonus hektāru, kopā — pavisam 37 miljonus hektāru. Acimredzot, daļa zālāju ir jāatstāj, lucerna un āboliņš kolhoziem un padomju saimniecībām ir vajadzīgs, to platības jāpaglabā saprātīgos apmēros un jāpārūpējas par ražības celšanu.

Pārējā zeme, ko šogad aizņēma zāles un papuves, izmantojama saprātīgāk. Ja apmēram 20 miljonu hektāru zālāju un papuvju apsētu ar graudaugiem un iegūtu 10 centneru labības no hektāra, tad tas būs papildus 200 miljonu centneru jeb 1 miljards 200 miljonu pudu labības. Tā tas būs, ja raža būs tikai 10 centneru. Taču mēs ievērojamā daļā rajonu iegūstam daudz lielāku ražu. Katrā ziņā daudzi kolhozi un padomju saimniecības ievāc pāri par 12 centneriem labības no hektāra. Taču pat tad, ja ņemsim par pamatu 10 centnerus, mēs papildus iegūsim to labības daudzumu, par ko ir runa. Jāuzsver, ka tā nav jauna zeme neapdzīvotās vietās. Šī zeme atrodas tais kolhozos un padomju saimniecībās, kas jau ražo produkciju un kam ir viss nepieciešamais saimniekošanai.

Taču runa nav tikai par to zemi, kas jāatkaro zālēm un papuvēm. Mums ir arī citas iespējas. Novērtējot perspektīvas, jāpadomā par zemkopības kultūras celšanu — augu seku ieviešanu, rušināmkultūru audzēšanu, mēslojumu ražošanas paplašināšanu.

Arī tehniski mēs tagad esam

daudz stiprāki. Valsts rūpējas, lai lauksaimniecībai nāktu palīgā tehnika. Un arī ar to tehniku, kas ir pašlaik, var padarīt daudz vairāk. Labākie mehanizatori rāda priekšzīmi darbā, strādādami ar pašreizējo tehniku, viņi atklāji plašas iespējas celt darba ražīgumu. Izmantojot viņu pieredzi, arī ar pašreizējo tehniku var daudz paveikt. Tieši tas, manuprāt, ir viens no galvenajiem ražošanas pārvalžu uzdevumiem.

Arī organizatoriskā ziņā partija veikusi nepieciešamos pasākumus, lai uzlabotu lauksaimniecības vadīšanu. Izveidotas ražošanas pārvaldes, kas, visi par to ir vienprātis, sākušas labāk vadīt kolhozus un padomju saimniecības. Gaidāmajā CK Plēnumā tiks izskatīts jautājums par partijas darba uzlabošanu rūpniecības, celtniecības un lauksaimniecības vadīšanā. Apgabalu komitejas strādās ražošanas plāksnē. Taču ne tikai apgabalu komitejas un ražošanas pārvaldes tuvināsies kolhozu un padomju saimniecību dzīvei. Visas partijas organizācijas apgabalā centīsies realizēt partijas lēmumus lauksaimniecības jautājumos. Ievērojot visas šīs iespējas un uzkrāto pieredzi, to, ka mums ir kadri, — agronomi, zootehniķi, inženieri, — mēs spēsim veikt labības, tehnisko kultūru un lopkopības produktu ražošanas palielināšanas uzdevumu.

Panākt, lai labības iepirkums sasniegtu 4200 līdz 4500 miljonu pudu, protams, ir grūts uzdevums. Tāpēc jau tagad katrā kolhožā un padomju saimniecībā krietni jāpāstrādā, lai to veiktu, jāparedz viss nepieciešamais ražošanas plānos. Viens otrs var sacīt, ka ziemāji jau atpūšas. Tas ir tiesa. Taču var paplašināt vasaras kultūru sējumus, es runāju par kviešiem, kukurūzu, miežiem un jo sevišķi par tādu kultūru kā zirņi. Zirņi ir ļoti vērtīga kultūra, kas satur daudz kaloriju, tā dod lieliskus graudus un labus salmus. Tā zirņi kā lopbarības un pārtikas kultūra ir ļoti augstvērtīga. Ja mums nepietiks zirņu sēklas, tad dažos rajonos varēs paplašināt miežu un citus vasarāja sējumus.

Ko nozīmē labi pastrādāt? Tas nenozīmē tikai to vien, ka ar zīmuli rokā izdara aprēķinus. Protams, bez aprēķiniem nevar iztikt, taču galvenais ir strādāt ar cilvēkiem, ar konkrētiem uzdevuma izpildītājiem — agronomiem, zootehniķiem, padomju saimniecību direktoriem un kolhozu priekšsēdētājiem, izraudzīt un apmācīt brigadierus, kas cīnīsies par vajadzīgā labības daudzuma iegūšanu.

Risinot labības ražošanas palielināšanas uzdevumus, mums reizē ir jāpatur uzmanības centrā lopkopības jautājumi. Plaši jāizmanto komplekso brigāžu pieredze, lai lopbarības ražošana un lopu nobarošana būtu vienās rokās, lai vieni un tie paši cilvēki būtu atbildīgi gan par lopbarību, gan par vienu vai otru gaļas veida ražošanu atkarībā no specializācijas. Tas ir ļoti svarīgi. Ja mēs tā organizēsim ražošanu, tad mēs zemi izmantosim tiešām labi, kolhozi un padomju saimniecības panāks augstāku lauksaimniecības kultūru ražu un tāpat būs lēta lopbarība. Tikai tad kolhozi un padomju saimniecības ražos vairāk labākas kvalitātes gaļas un piena, bet šo produktu pašizmaksa krietni pazemināsies. Tagad kolhoziem ir izdevīgi pārdot lopkopības produktus valstij. Viņi par tiem dabūs lielus ienākumus, nodrošinās nedalāmo fondu palielināšanos un labu darba samaksu kolhozniekiem.

(Nobeigums 3. lappusē)

PSKP CK PREZIDIJAM

Par gada rezultātu rezumēšanu un labības ražošanas un iepirkuma palielināšanu

(Nobeigums)

Visām republikām ir plašas iespējas, ieviešot produktīvākas kultūras, palielinot labības un citu produktu ražošanu, radīt labus apstākļus lopkopības attīstībai, tā gaļas un piena ražošanas līmeņa sasniegšanai, kas norādīts partijas Centrālās Komitejas lēmumos.

Līdz šim es runāju galvenokārt par labību. Taču mēs nedrīkstam aizmirst, ka jāpalielina arī kartupeļu, dārzeņu, kokvilnas, cukurbietu, saulgrīžu, linu, kaņepju, tabakas un citas tautas saimniecībai nepieciešamās produkcijas ražošana.

Vidusāzijas republikām jāveikti vislielākā uzmanība ne vien labības un gaļas ražošanai, bet arī kokvilnas audzēšanai. Kokvilnas ražošana pagaidām vēl atpaliek no plāna, un tas izraisa nopietnas bažas. Kokvilnas audzēšana lielākajai daļai Vidusāzijas republiku ir galvenais lauksaimniecībā. Sai izšķirošajā sektorā jākoncentrē nepieciešamie spēki un līdzekļi.

Gruzijas kolhoziem un padomju saimniecībām vislielākā uzmanība jāpievērš labības un gaļas ražošanai un jo sevišķi tējas un citrusu augļu ražošanas palielināšanai.

Vēlreiz gribu teikt, ka cīņa par

labības un citu produktu ražošanas palielināšanu jāskatīt tūlīt. Tas ir liels darbs, kas prasīs daudz laika. Pirmām kārtām ar to jānodarbojas ražošanas pārvaldēs. Vajag gan apmācīt kadru, gan labi sagatavot tehniku, plaši izmantot visu labāko, kas pašlaik ir ražošanas mehanizācijā. Bet mums ir uzkrāts daudz kas interesants, un ir vērts, lai to izmantotu visos kolhozos un padomju saimniecībās.

Agrāk zemnieks teica: sataisi ratus ziemā, bet ragavas — vasarā. Tieši tāpat arī mums šodien jāsaņem rati, tas ir, rudenī un ziemā jāliek pamati nākamajai ražai, jāapsver savas iespējas, jāorganizē pareizs cilvēku — komunistu, komjauniešu, bezpartejisko — izvietojums, jāizvirza viņiem konkrēts uzdevums, jāmobilizē visi lauksaimniecības darbinieki labības, gaļas, piena un citu produktu ražošanas palielināšanai.

Tādas ir domas, kurās man gribējās ar jums dalīties. Mēs tagad spējam izvirzīt un veikt uzdevumu — 1963. gadā iepirkt 4.200 līdz 4.500 miljonu pudu labības, palielināt citu lauksaimniecības produktu ražošanu.

N. HRUŠČOVŠ

1962. gada 10. novembrī

Ziema — visatbildīgākais periods lopkopībā

— Beigsim kult, tad aizvedīsim mēslus no fermas, pēc tam varēs arī uzstādīt no akas uz kūti ūdens pievadu, — lietišķi spriež kolhoza «Nākotnes kalējs» agronome b. Dadzīte. Nenoliegsim, ka labības kulsana nebūtu svarīgs darbs, taču atstāt lopu izmitināšanu pilnīgā pašplūsmā ir neattaisnojami.

Luču novietnes kūti, kur par slaucēju strādā Erna Kalniņa, mēslu kaudzes pacēlušās jau līdz jumtam, gandrīz vai aizsprostojot ieeju novietnē. Kūti velti meklēt ūdens dzirdināmās siles. Izrādās, ka slaucēja govis telpās nedzirdina. Tās pusdienas laikā uz pāris stundām izlaiž lauka, un tur lopi arī padzēras no pelķēm.

— Mēslu kaudžu dēļ nav iespējams ievilkt no akas uz kūti ūdens pievadu. Lūk, ūdens krātuve telpās stāv tukša, — stāsta slaucēja b. Kalniņa.

Tā kolhoza vadības un speciālistu neizdarības dēļ šajā novietnē lopi var padzerties tikai reizi dienā no pelķes! Tāpēc nav jābrīnās, ka šeit vidējais izslaukums no govju ir tikai 2 kilogrami dienā. Nenoliedzami, šeit vainojama arī pati slaucēja. Ūdeni silēs varēja pienest arī ar spaiņiem, jo aka pāris metru attālumā no kūts.

Ielūkojoties citās liellopu novietnēs, redzams, ka šajā saimniecībā nedomā par lopu izmitināšanu, nepiedodami novilcina telpu remontus. Kūti nav nokārtota dzirdināšana, jo trūkst siļu, barības galdi satrunējuši, logi nav iestikloti, jumti neizlaboti. Tā, Uldriku govju novietnē, kur atrodas 125 govys, telpās caurvējš, jo vairāki logi vēl šodien nav iestikloti. Barības galdi satrunējuši, dēļi izlūzuši, kādēļ rupjās barības vērtīgākā daļa — augu lapas un ziedu galviņas izbirst lopiem zem kājām.

Pavisam kritisks stāvoklis ir

Upesliču govju novietnē. Šeit no barības galdiem palikušas tikai atliekas, dažām govīm barība jāmet uz grīdas. Nav ūdens dzirdināmo siļu. Kūts vidū mēslu un vircas sliktā. Jums caurs. Satrunējušās griestu siļas apdraud cilvēku dzīvību. Šādos apstākļos šeit jāstrādā labākajai saimniecības lopkopējai Sofijai Gabrānei.

Ziemas periods lopkopībā ir visatbildīgākais darba posms. Ir sen zināma veca patiesība: ko ziemā pazaudē, to vasarā neatgūt. Taču šajā saimniecībā novietnes vēl arvien neremontētas, aukstas. Saimniecība nevar lepoties ar prāvām barības devām. Pēc aprēķiniem govju un grūsnai telei iznāk dienā tikai 3,5 kilogrami siena un ap 1,5 kilogrami salmu. Tādēļ jo vairāk valdes priekšsēdētājam b. Paulānam un zootehnikai b. Lenceijai vajadzēja rūpēties par to, lai novietnes būtu laikus izremontētas, siltas, nodrošināts normāls ūdens režims un minerālbarība lopiem.

Vairākās novietnēs, kā Lučos un Uldriķos, kur novietotas divas trešdaļas visa govju ganāmpulka, neizbaro ne sāli, ne kritu, ne arī kaulu miltus. Izslaukums šeit dienā no govju tikai nepilni divi kilogrami.

Minerālbarības daudzums govju dienas devā ir viens no faktoriem, kas nosaka ne tikai pašreizējās, bet arī nākamās laktācijas piena ražošanas spējas. Tās trūkums var būt par iemeslu atnešanās komplikācijām, vārgu teļu piedzimšanai, kā arī ālavībai. Tādēļ speciālistiem pareizi jānovērtē minerālbarības lielā nozīme dzīvnieku ēdināšanā, it sevišķi šīnī ziemā, kad būs skopas rupjās un sulīgās barības devas.

Pēdējais laiks parūpēties arī par rupjās barības, kā salmu, pelavu sagatavošanu, lai paceltu to izmantojamības koeficientu, tos plaucējot, sutinot vai ķīmiski apstrādājot.

Z. BABAKOVA

Labus ziemošanas apstākļus ganāmpulkiem

Kolhozu un padomju saimniecību teritoriālās ražošanas pārvaldes padomes kārtējās sēdes darba kārtībā — «Kā labāk organizēt lopu barošanu un mitināšanu ziemā». Referents — pārvaldes galvenais zootehniķis b. GRĀVERIS.

— No barības bilancēm redzams, — teica b. Grāveris, — ka virkne saimniecību nepilnīgi nodrošinājušas ganāmpulkus ar lopbarību. Ļoti maz tā sagādāta kolhozos «Padomju Latvija», «Vipe», «Laucese», «Oskalna», «Stars», «Vienība». Uz vienu liellopu vienību tur vidēji iznāk mazāk par tonnu rupjās lopbarības. Nav sulīgās lopbarības kolhozā «Jāņupe». Mazāk par 0,7 tonnām vidēji uz govi un grūsnu teli sulīgās lopbarības sagādāts kolhozos «Viesīte», «Rekords», «Nākotnes kalējs», «Arājs», «Cīņa», «Laukezers», «Dzintars» un «Rožkalns».

Šie satraucošie dati, bez šaubām, pa daļai izskaidrojami ar dabas stihijas sekām. Bet nenoliedzami, ka arī uz šo saimniecību vadītāju sirdsapziņas gultas atbildība par daudziem trūkumiem, galvenokārt organizatoriska rakstura, kuru dēļ palika nesagatavota skābbarība. Vai tad par bezatbildību nerunā kaut vai tas fakts, — jautā referents, — ka salmiem dažviet ļauj bojāties, ievicina kulsanu. Kolhozā «Arājs», piemēram, uz 10. novembri graudaugi novākti 213 hektāru platībā, bet nokulti tikai 34 procentu apmērā. Kolhozā «Asupe» arī nokulti tikai 54 procenti graudaugu. Tie ir satraucoši signāli. Tādos apstākļos, kad pa istam neizmanto tas paliek prāvas lopbarības rezerves, grūti runāt par precīzām lopbarības bilancēm.

Skopās lopbarības devas izvirza katram darbiniekam uzdevumu meklēt un visā pilnībā izmantot rezerves. Tādas ir. Lūk, labības sagādes organizācijas mūsu saimniecībām piedāvā rupjās barības papildinājumu — kukurūzas vālišu serdenes. Kā zināms, 100 kilogramu serdeņu satur 35,6 barības vienības, bet pēc attiecīgās apstrādes barības vienību daudzumu var palielināt līdz 48,3, pat bagātinot racionu ar proteīnu. Mežāres padomju saimniecībā no samaltām ser-

denēm, kaulu miltiem un citiem komponentiem gatavo augstvērtīgu lopbarību. Kolhoza «Padomju Armija» priekšsēdētājs b. Leibcs prasa no valsts spēkbarību, bet nevēlas izmantot kukurūzas vālišu serdenes, kas dabūjamas labības piegāšanas punktos. Kolhozā «Rekords» zootehnikam Auziņam nav skaidrības par šīs lopbarības vērtību. Daudzses labības pieņemšanas punktā pa to laiku liels daudzums kukurūzas vālišu serdeņu draud sabojāties.

— Barības krājumus attiecīgi apstrādājot, iespējams tos krietni vien bagātināt vērtības ziņā, — uzsvera pārvaldes galvenais zootehniķis. Salmi jāeksē, jaucot tos kopā ar sienu. Tādējādi mēs tos padarām lapiem labāk izmantojamus. Salmi katrā ziņā arī plaucējami, jo sliktā laika apstākļu dēļ tie pa lielākai daļai mazāk vai lielākā mērā bojāti.

Iespējams salmus apstrādāt arī ķīmiskā veidā — ar kaļķošanu, amonjaka ūdeni. Barības vērtību tādā kārtā varam turpat vai divkārtot, salmos palielinās sagremojamā proteīna daudzums. Ar amonjaka ūdeni apstrādāti salmi satur piecas reizes vairāk proteīna, salīdzinot ar neapstrādāto salmu barību.

Padomes locekļi runāja par nepieciešamību visās laikā precizēt lopbarības krājumus, uzskaitīt visas rezerves. Līdz šim vēl arvien vairākās saimniecībās figurē dažādi skaitļi par vienu un to pašu lopbarības daudzumu.

Kolhoza «Rekords» priekšsēdētājam b. BRODINAM un zootehnikim b. AUZIŅAM, dodot padomei norēķinu par gatavību lopu ziemošanai, nācās sarkt par savām neizdarībām, daudzām nopietnām kļūdām. Nē, pat tagad šiem vadītājiem nav istas skaidrības, kā norītēs lopu ziemošana. Padomes locekļi konstatēja, ka kolhozā «Rekords» vidēji vienai govij sanāk tikko trīs barības vienības. Pārvaldes priekšnieks b. UNGURS un LKP CK partorgs b. KAĻANS sa-

vās runās uzsvēra, ka b. Brodiņš un Auziņš saimniecību vada «vispārēji», bet nevis konkrēti un lietišķi. Viņi tikai aptuveni, kā paši

mēdz izteikties, pārzina stāvokli atsevišķās nozarēs. Tieši šī nekonkrētība, izrādās, ir labvēlīga augsne, kas ļauj vairoties trūkumiem, apgrūtinā cīņu ar tiem. Runātāji minēja tādas faktus — kolhozā teļi ieauguši mēslas, bet turpat tuvumā ir vecs grāsis, ko varētu nopļaut pakaišiem. Ir arī cilvēks, kas ar mieru pļaut, trūkst tikai viena — kas par to parūpētos. Fermu bezkontroles dēļ liela dažādība piena izslaukumos un piena tauku procenta ziņā.

Daudz pārmērtumu nācās dzirdēt arī. Leimaņu kolhoza priekšsēdētājam b. RUBINAM. Par nožēlošanu, viņš varēja tikai ziņot, ka salmus sautēs lielākajās fermās. Bet mazās? Tā ir problēma, kura katrā ziņā atrisināma. Dzīvo fermu tuvumā ļaudis, kāpēc gan nesarunāt ar viņiem par salmu plaucēšanu! Rupjās lopbarības šajā saimniecībā ļoti maz, bet par kukurūzas vālišu serdeņu atvešanu te pat vēl nav domājuši. Arī cukurbietes papravās platībās vēl atrodas zemē. Vaina pašu mājās. Cilvēkus vajag pareizi izvietot darbā, uzstādīt augstas prasības, bet nevis ļaut viņu pašplūsmai.

Kolhoza «Dignāja» priekšsēdētājs b. FOKINS padomei ziņoja, kā saimniecība sagatavojusies lopu ziemošanai. Barības bāze dos iespēju iegūt plānotos izslaukumus. Sagatavotas un izremontētas mītnes. Viņš izvirzīja prasību turpmāk labāk saskaņot celtniecības projektus ar visām ieinteresētām iestādēm. Tādas saskaņotības trūkuma dēļ visai bieži nākas tērēt liekus līdzekļus, labojot tikko uzcelto.

Partijas rajona komitejas pirmais sekretārs b. IVANOVŠ aicināja padomes locekļus, saimniecību vadītājus visus pūlīņus un enerģiju veltīt tam, lai nekas no izaudzētā neietu zudumā. Vēl pietrūka daļa no nopļautās labības nav kulta. Tagad tas vieglāk izdarāms nekā bargā salā. Dažviet ir arī nepļauta labība. Kolhozā «Zelta vārpa», piemēram, nepļauti ap 20 hektāru labības, 13 hektāru platībā graudi izbira kolhozā «Rekords». Tā ir liela nolaidība. Runātājs aicina saimniecību vadītājus uzstādīt augstākas prasības zootehniķiem, pastāvīgi pārbaudīt viņu darbu.

— Gaļas pārstrādāšanas uzņēmumam, — saka tā vadītājs b. ĢIPSLIS, — ir iespēja kolhozu un padomju saimniecību rīcībā nodot virkni ražošanas atkritumu. Kolhozos «Draudzība» regulāri šo iespēju izmanto, toties citas saimniecības tikai aprobežojas ar solījumiem. Lūk, putnu fabrika: vairākkārt mēs tās vadītāju aicinājām ierasties pēc lopbarības, bet veltīgi.

Lopkopības un veterinārijas institūta zinātniskais līdzstrādnieks b. MILTS, kas piedalījies reida brigādē pārvaldes zonas kolhozos un padomju saimniecībās, norādīdams uz trūkumiem, ierosināja vairāk vēribas veltīt zinātnes sasniegumu un pirmrindas pieredzes ieviešanai. Pēc viņa domām vēl visai maz pielietojam lopbarības biomicinu.

— Nelaiمة laikam tā, — saka b. Milts, — ka lopkopības darbinieki, pirmā kārtā zootehniķi, nezina šā preparāta vērtību. Tātad speciālistus vajag sistemātiski instruēt.

Ievēribu pelna pieredze audzēt teļus ar samazinātām pilnpiena devām. Krimuldas padomju saimniecības ganāmpulks, piemēram, ataudzēts no teļiem, kas saņēma 80 kilogramus pilnpiena.

Padome pieņēma plašu lēmumu, kurā daudz svarīgu punktu, kas skar lopu ziemošanas organizāciju. Tajā, starp citu, uzsvēta prasība jau tūlīt pāriet uz ziemas barības devām, ganāmpulku sistemātiski laist pastaigās, sagatavot vitamīnbarību no egļu skuļām un veikt virkni citu pasākumu.

E. ARUMS

L A B Ā K Ā S S L A U C Ē J A S

Jēkabpils rajonā

UZ ŠĀ GADA 1. NOVEMBRI

Slaucējas uzvārds	Saimniecības nosaukums	Govju skaits	Uzņemtais saisītības	Iegūts no govju kg 10 mēnešos
----------------------	---------------------------	-----------------	-------------------------	-------------------------------------

KOLHOZOS

V. Čakstena	Komunārs	10	3700	3419
A. Švirkste	Zelta vārpa	9	3600	3418
M. Budena	Ezerkrasts	9	3950	3406
L. Brangale	Draudzība	18	3600	3318
Z. Konovalova	Komunārs	13	3200	3194
M. Skrebele	Sarkanais karogs	8	3600	3108
D. Skripko	Komunārs	8	2650	3094
A. Vinakalne	Draudzība	13	3000	3081
E. Gudrā	Uz priekšu	11	4000	3033
Z. Liepiņa	Birži	10	3200	3023
I. Tvintīkis	Stars	10	2800	2930
I. Traķina	Draudzība	16	3300	2909
T. Beināroviča	1. Maijs	11	3000	2909
M. Dāboliņa	Dzintene	9	3300	2901
M. Bite	Laukezers	9	3000	2845

PADOMJU SAIMNIECĪBĀS

A. Stikāne	Mežāres	10	3100	3423
R. Pipkalēja	Plaviņu	21	3600	3137
M. Maklakova	Plaviņu	12	3100	3084
R. Kants	Zasas	11	3000	2983
A. Saulīte	Vietalvas	13	3308	2833
M. Cielaviņa	Vietalvas	16	3500	2677
A. Rijniece	Seces	10	2867	2675

FELETONS

Ne pie stūres, ne aiz arkla

Voldemāram Stakam bija cieniņams amats — kolhoza valdes priekšsēdētājs. Tomēr jāsaka, ka daži nenovērtīgi cilvēki uzskatīja — arī šajā amata krēslā sēdošajam cilvēkam jāstrādā. Vai tiešām šāds amats savienojams ar darbu? Voldemāram Stakam tā nelikās. Viņš taču stūrēja veselu kolhozu.

Tajā rītā priekšsēdētājs pamodās pavisam nelāgā omā. Aizloga dziedāja pavasaris, maija saule uzsmaidīja dabai, bet Voldemāra Staka seja bija apmākusies. Un kā gan nē! Šajā dienā no kolhoza valdes priekšsēdētāja viņš kļuvis par parastu ierindas kolhoznieku... Kurš komandieris spēj vienaldzīgi pārdzīvot, kad to degradē par kareivi? Lai arī saka, ka kolhoza priekšsēdētājam esot grūta dzīve, Voldemārs Staks ar to bija apmierināts. Pušu plēsties nevajadzēja. Tiesa, viņa kolhozs «Arājs» ar katru gadu gāja uz leju visos rādītājos, laudis melsa, ka neesot īsta saimnieka... Bet vai patiesībā tā bija? Triju gadu laikā Voldemārs Staks ļoti iemīlēja sa-

vu amatu un stingri aizstāvēja viedokli, ka tas nav nekāds darbs, bet tikai atbildīgs amats. Ja kaut kas kolhozā nebija padarīts, uz savu atbildību attiecīgo ciparu varēja noapaļot uz augšu.

Sodien notika amatvīra pārvēlēšana. Ar lielu sarūgtinājumu Staks devās uz kantori. Uz tūrumiem rosījās kolhoznieki. Vai tiešām arī viņam vajadzēs raknāties pa zemi?

— Par to, ka Voldemārs Staks mūsu uzticību nav attaisnojis, atbrīvojam viņu no valdes priekšsēdētāja pienākumiem, — tā skanēja kolhoznieku spriedums.

Vēl lielāks sarūgtinājums iegūla vīra sirdi. Tas viņu neatstāja visos septiņos pagājušā gada pēdējos mēnešos. Un varbūt tādēļ bijušais priekšsēdētājs pa to laiku bija izpelnījis 23,73 izstrādes dienas. Varētu likties, ka cilvēkam fiziskais darbs nav pa spēkam. Taču tā domāt nozīmē rupji maldīties. Voldemāram Stakam ir tikai 55 gadi, un viņš ar panākumiem piepelnās dažādos privātdarbos.

Par veselību nekādu sūdzību nav. Pagājušā gada vēsture šogad atkārtojās. Aprīlī — 2 izstrādes dienas, maijā — nevienas (laikam šajā mēnesī sarūgtinājums par degradēšanu bija vislielākais), jūnijā — 23 izstrādes dienas, jūlijā — 2,8 un tā tālāk. No vīra neatpaliek arī sieva Alida. Pagājušajā gadā — 47,31 izstrādes diena, šogad līdz 1. oktobrim — 0,60 (!). Bet šai ģimenei taču ir piemiņas zeme, govys un citi lopīņi, vārdu sakot — kolhozs nāk cilvēkiem pretī, bet viņi...

Iznāk tā — pie stūres Voldemārs Staks neprata rīkoties, bet iet aiz arkla negrib un māca arī sievu sekot savam piemēram. Kolhoza vairākkārt izskatīta V. Staka attieksme pret darbu, un vienmēr viņš solījis centīgi strādāt kolhoza druvās. Taču labie solījumi tiek aizmirsti. Jājautā, kā Voldemāra Staka rīcība savienojama ar padomju cilvēkā, pie tam vēl komunistu, attieksmi pret darbu?

S. KAZIKS

Karavīru gaitās aizvadot

Daudzses ciemā iedzīvotāji svinīgi izvadīja Padomju Armijā jauniesus, kas aiziet nokalpot obligāto karadienestu. Starp tiem bija Jēkabpils MRS Daudzses meža materiālu iekraušanas iecirkņa strādnieki Ivars Orliņš, Jānis Barkovskis, Jānis Pētersons, Jānis Baklāleitis, kolhoza «Sarkanais partizānis» šoferis Eriks Rudzītis, kolhoza «Uzvara» šoferis Jānis Lazdiņš, Pļaviņu HES strādnieki Jānis Gaidis, Valdis Zargēvics, ciema tautas nama vadītājs Jānis Ruskulis, Vladislavs Ruta un Jaunjelgavas vidusskolas absolvents Ivars Kapelis, kurš strādāja Seces padomju saimniecībā.

...Ciema tautas nama zāli grezno rudens ziedi, sātās kļavu lapas. Prezidiņā vietu ieņem ciema kolhozu priekšsēdētāji, iestāžu, organizāciju vadītāji. Pa grito paklāju cauri kluba zālei katru jauniešu — nākošo Padomju Armijas karavīru pavadā viņu draudzenes un Daudzses astoņgadīgās skolas skolnieces.

Sirsniņus vārdus par veikto darbu, par padomju karavīru cildinājumiem uzdevumiem teica Daudzses ciema padomes izpildu komitejas priekšsēdētājs Kārlis Skujiņš, sadzīves tradīciju komisijas priekšsēdētājs Vladislavs Antāns, Jēkabpils MRS pārstāvis Ojārs Buse. Visu ciema meiteņu vārdā no jauniešiem karavīriem atvadījās tautas nama vadītāja Elmira Petzāle. Nākošajiem karavīriem pasniedza mazas piemiņas veltes no viņu darba vietas. Visus jauniesaucamos kvēli apsveica Padomju Armijas seržants Rolands Norvaišs, kurš pavadā atvaļinājumu pie saviem vecākiem Daudzses ciemā. No jauniesaucamo vidus par skaisto atvadu vakaru, piemiņas veltēm pateicās Vladislavs Ruta, apsoli-damies turēt vienmēr augstu padomju karavīra godu un pēc sekmiņas karadienesta nokalpošanas atgriezties dzimtajā ciemā.

Rīgas Mūzikas fonda mākslinieki sniedza skaistu koncertu, bet komponists Gederts Ramanis silti apsveica nākamos karavīrus no Padomju Latvijas komponistu saimes.

B. MURĀNE,

Daudzses ciema izpildu komitejas sekretāre

Kad savs kreklis tuvāks

Šoferi Vilmāru Dombrovski kolhoza «Daugava» valde atbrīvoja no ieņemamā amata. Bija tam savs liels un nopietns iemesls. Kolhoznieki bija vienprātīgi, ka nolaidīgs un nedisciplinēts šoferis nedrīkst sēdēt pie stūres. Bet strādāt arteli vajag visiem. Arī Dombrovski norīkoja laukkopības brigādē. Taču viņš līdz šim ne pirkstu nav kustinājis, lai piedalītos ražas novākšanā.

Ražas novākšana... Jā, viņš zinot, ka tā jāvēl. Bet tā nesot viņa lieta (!). Lai strādā-jot priekšnieki paši. Tā Vilmārs Dombrovskis izturas pret kolhoza valdi un tās ieceltām amatpersonām. Tāda spriedelēšana nav nejaušība. Viņa šaurajā gara pasaulītē pastāv tikai «viņš» un «labumi», ko var sa-raust uz citu rēķina. Lūk, sabiedriski derīgā darbā tikpat kā nepiedalās arī Dombrovskis sieva. Kopš gada sākuma viņa izstrādājusi tikai 30 izstrādes

dienas. Jauns cilvēks, bez bērniem, bez sevišķām raizēm par pašu galveno uzskata personisko labumu. Nesaprotami, kāpēc visu to cieš kolhoza valde. Vai tad nebūtu laiks Dombrovskus izslēgt no sabiedriskās saimniecības, jo viņi grib tikai baudīt tās labumus, bet neko nedot pretī.

J. STARIS,

kolhozu un padomju saimniecību teritoriālās ražošanas pārvaldes inspektors-organizators

SPORTS

Liels panākums

Novembra sākumā Rīgā risinājās Latvijas PSR meistarsacīkstes svarcelšanā, kurās piedalījās republikas sporta biedrību, rajonu un fizkultūras kolektīvu labākās komandas, tani skaitā arī mūsu BSB «Vārpa» rajona svarcelēju izlases ko-

manda. «Dinamo» sporta namā pulcējās četrpadsmit labākās republikas komandas, lai uzsāktu individuālo un komandu cīņu par 1962. gada republikas čempiona nosaukumu un Latvijas PSR SBOS dāvāto kausu.

Sacensības notika divās apakšgrupās. Pirmajā startēja sporta biedrību «Daugava», «Dinamo» un ASK spēka vīru komandas, kuru vidū varēja redzēt Eiropas un pasaules rekordistu VASILIJU STEPANOVU, republikas rekordistu OLĢERTU BERGMANI, ANATOLIJU MAJASINU un daudzus citus, bet otrā — sporta biedrības «Vārpa» pilsētu un rajonu izlases, tani skaitā arī Jēkabpils sportisti.

Saskaņā ar nolikumu bija paredzēts apbalvot abu apakšgrupu uzvarētājas komandas. Sākās sprā-gas un ļoti interesantas sacensības. Mūsu svarcelēji lielajam republikas svarcelšanas sporta pasākumam gatavojās nopietni, pārdomāti un pēc pirmās dienas cīņām kļuva par savas apakšgrupas līderiem un paturēja iniciatīvu līdz sacensību nobeigumam.

Gūta liela un iespaidīga uzvara rajona svarcelšanas sporta vēsturē!

Vislabākos panākumus guva mūsu izlases dalībnieks republikas LBSB «Vārpa» čempions un rekordists JĀNIS VITOLS. Sasnie-

dzot klasiskajā trīscīņā 252,5 kg, viņš izcīnīja godalgoto II vietu.

Ļoti pašizliedzīgi sacensībās cīnījās otrs LBSB «Vārpa» rekordists ARNIS ZALĀNS. No viņa varēja mācīties daudzi, kā jācīnās par rajona sporta godu. Labus panākumus guva Aleksandrs Silionovs, Jānis Pušmucāns un citi. Viņi visi kopā palīdzēja izcīnīt rajona republikas balvu — vimpeli un diplomus.

Kaut gan kausu komanda neieguva, tas palika Rīgas sportistiem, tomēr uzvara apakšgrupā tik plašā sporta sarīkojumā runā pati par sevi un ļauj cerēt, ka nākošajā gadā cīņas būs vēl spraigākas un varbūt arī kauss piederēs rajona spēka vīriem.

J. ARGULIS,
rajona BSB «Vārpa» instruktors

Novembra pirmajās dienās Jēkabpils 2. grāmatnīcas telpās uz leles tika atstāts maks ar naudu. Pazuudētājs var saņemt to atpakaļ no jebkura grāmatnīcas darbinieka.

Redaktore B. IKLĀVA

Jekaterina Aleksandra m. Laškova, dzim. 1938. g., dzīvo Jēkabpils raj. Ezeriešu ciema «Stradu-Ogle-niekos», ierosinājusi laulības šķiršanu pret Viktoru Augusta d. Laškovu, dzim. 1933. g., dzīvo Cēsu raj. Gaujas ciema «Abrupos-1».

Lietu izskatīs Jēkabpils rajona tautas tiesa.

Avize iznāk otrdienās, ceturtdienās un sestdienās. Tālrūni: redaktorei — 2342, redaktora vietniecei un sekretārei — 2262, redaktora vietniecei — lauksaimniecības nodaļas vadītājam — 2502, partijas un komjaunatnes, kultūras un skolu nodaļu vadītājiem — 2340, tiešais vads tālsatiksmēi — 7. Redakcija: Jēkabpili, Brīvības ielā 212. «Падомью Даугава» — газета ЦК КП Латвии и Совета Министров Латвийской ССР в зоне Екабпилского территориального производственного колхозно-совхозного управления.